

En temps de crisi

La tardor és una estació que es viu amb un regust de melangia i d'enyorança, però enguany sembla que aquests sentiments s'accentuen amb els efectes de la crisi econòmica que, tot i que fa temps que s'arrosseguen, ara ja es perceben clarament. Com és tradicional, s'ha aprofitat el període de vacances per adoptar les mesures més virulentes, que signifiquen l'enderrocament de bona part del sistema de benestar social construït en l'etapa democràtica i que, mitjançant actuacions preventives, de promoció social i ajuts a les persones i famílies més necessitades, ha permès evitar greus desigualtats i mantenir la pau i la cohesió social.

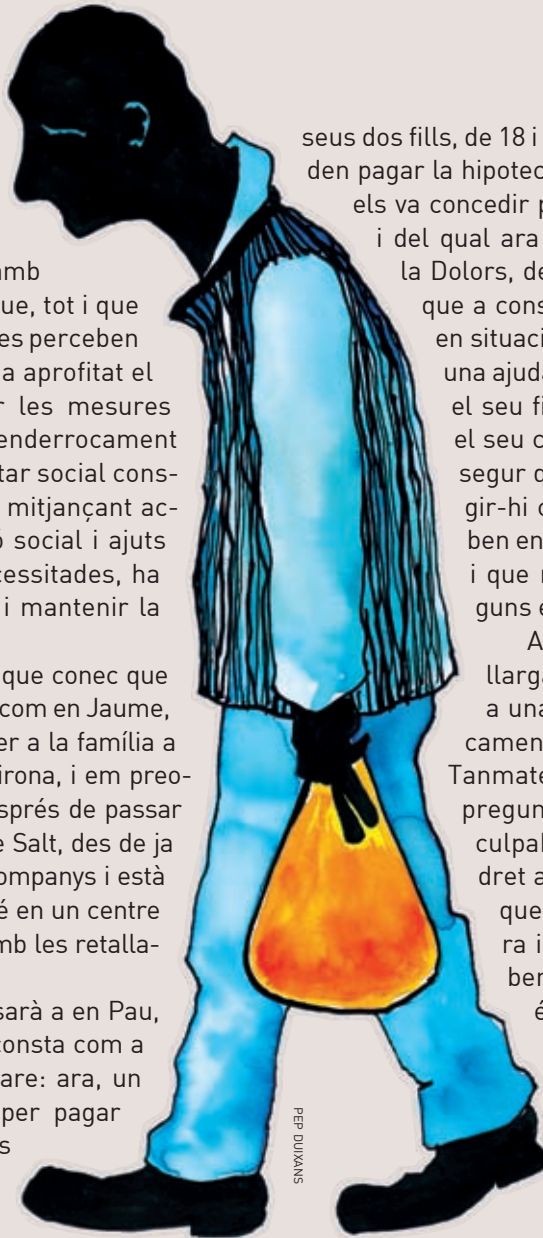
Ara mateix, penso en persones que conec que estan passant per moments difícils, com en Jaume, que ha d'anar a cercar el menjar per a la família a les sobres dels supermercats de Girona, i em preocupa què serà de la Maria, que, després de passar molts anys tancada al psiquiàtric de Salt, des de ja fa temps viu en un pis amb altres companys i està molt il·lusionada amb la feina que té en un centre especial de treball, però que ara, amb les retallades, veu perillar.

També em pregunto què li passarà a en Pau, que té problemes epilèptics i que consta com a beneficiari de la cartilla del seu pare: ara, un i altre tenen serioses dificultats per pagar la part dels medicaments que els correspon. També em ve al cap la família d'en Hassan i la Rosa i els

seus dos fills, de 18 i 20 anys, sense feina, que no poden pagar la hipoteca que el banc tan amablement els va concedir per comprar un pis a Figueres, i del qual ara els vol desnonar; o el cas de la Dolors, de 91 anys, que viu a Banyoles i que a conseqüència d'un ictus ha quedat en situació de dependència. Ha demanat una ajuda perquè la pugui cuidar a casa el seu fill, però ara pot veure retardat el seu cobrament fins a dos anys. Ben segur que tots els lectors podrien afegir-hi casos que coneixen que es troben en circumstàncies iguals o pitjors i que no són fruit de l'abús, com alguns ens volen fer creure.

Aquesta crisi serà somorta i llarga, i gens fàcil de remuntar per a una societat empobrida econòmicament i també deficitària en valors. Tanmateix, la ciutadania ja es mou i es pregunta per les causes i cerca els culpables d'aquestes desgràcies. Té dret a demanar responsabilitats als que han propiciat la crisi financera i se n'han beneficiat, ja que és ben evident que el problema no és atribuïble a en Jaume, a la Maria, a en Pau, a en Hassan i la Rosa o a la Dolors, que en són els perjudicats. Així mateix, s'exigeixen actuacions públiques per apaivagar els efectes d'aquestes mesures, com correspondria fer a l'Estat social que proclama la nostra Constitució, al qual paguem els nostres impostos amb aquesta finalitat.

La gravetat de la situació es fa més palesa si tenim en compte que els impactes de les mesures adoptades pels governants afecten els drets socials bàsics: la subsistència, el treball, l'educació, la salut, les pensions, l'habitatge o l'ajuda en les situacions de dependència; és a dir, estem parlant de la dignitat de les persones. Per això, potser caldria dir —parafraçant el conegut eslògan del Partit Demòcrata dels EUA de fa uns anys— que no és l'economia el que ens ha de preocupar: «Són els Drets Humans, estúpids!».

PEP DUJANS

Un dret humà

«Tota persona té dret a un nivell de vida que assegurui, per a ell i la seva família, la salut i el benestar, especialment quant a alimentació, vestit, habitatge, assistència mèdica i els serveis socials necessaris; també té dret a la seguretat en cas d'atur, malaltia, incapacitat, viduïtat, vellesa o altra manca de mitjans de subsistència independent de la seva voluntat». (Art. 25.1). Declaració Universal dels Drets Humans (ONU, 10.12.1948)